

se radi učili, se spominjam le lepih dogodkov. Pred leti sem srečala svojo nekdanjo učenko Anico, ki se je še spomnila črne pike, ki sem ji jo narisala v zvezek. Še danes mi je žal, da sem kot mlada učiteljica storila to napako, ki se je otroku za tako dolgo vtisnila v spomin. A tolaži me, da jih v 37 letih dela z mladimi ni bilo veliko.

Šola je bila tudi prostor družabnih prireditev. Za 8. marec smo se zbrale v šoli mame, stare mame in žene, ki smo svoj praznik popestrile z domačimi dobrotami: suhimi rebrci, zaseko, kruhom in pecivom in zraven skuhale čaj z malo domačega žganja, da bi se pogrele, saj je bilo mraz in še vedno precej snega. Zanimiva je bila tudi gledališka igra, v kateri so nastopili otroci in domačini. Gledalcev je bilo toliko, da nas je skrbelo, ali bo strop nad učilnico sploh zdržal tolikšno število ljudi.

Življenja v Javorniškem Rovtu se rada spominjam. Škoda je bilo le, da je stavbo šole uničevala lesna goba, jaz pa sem se najbolj bala miši, ki so, posebej pozimi, rade prišle v šolo.

Zelo drag spomin mi je spominska knjiga, v katero ste mi, moji dragi učenci in starši, narisali in napisali pred 52 leti. Velikokrat jo odprem, gledam, berem in se vas spominjam. Po letu 1964 ni bilo več šole v Javorniškem Rovtu. Urejena je bila makadamska cesta, po kateri so se učenci s kombijem lahko vozili v šolo na Koroški Beli, kjer sem potem učila tudi sama. A v Javorniški Rovt k svojim prvim učencem sem se še vračala.

Meri Razinger (Lenčkova)

Jelka Kryl v Javorniškem Rovtu

Pred dvema desetletjema sem se primožila v vas. Srečevala sem nove ljudi, spoznavala nove običaje in drugačne navade. Po spominih so mi naslikali tudi neumorna peš popotovanja katehistinje Jelke v vseh letnih časih v Rovte. Srečala sem drobno gospo, izmučeno od bolezni, ki je živela v stanovanju »na pošti« na Javorniku. Njeni otroci, kakor je imenovala veroukarje, so mi govorili o misionarju in Indijančku. Takrat, ko sem jo nekajkrat srečala, se nisem zavedala njene veličine. Na moji katehetski poti pa se mi je prebudilo zanimanje zanjo. Zapisano sem delno povzela po rokopisni kroniki pokojnega župnika Ivana Janeža.

Jelka Zorc se je rodila leta 1922 v Srednji vasi v župniji Polhov Gradec. Po smrti staršev je bila posvojena v Ljubljano kot Jelka Kryl. Živela je v hiši inženirja Pavla Kryla in

njegove žene Vere v župniji sv. Jakob. Po padcih in udarcih usode je vrsto let preživela v župniji Koroška Bela, kjer je pustila svoj pečat. Leta 1960 se je vpisala v zimski semester na Teološki fakulteti v Ljubljani in leta 1966 absolvirala. Teologinja, ki so ji otroci, kakor so bili iz šole navajeni, rekli tovarišica, je učila predšolske otroke, hodila pa je tudi v Javorniški Rovt št. 18, kjer je ob ponedeljkih imela verouk v hiši Franca Smoleja, Pri Šroncu. V svojih drobnih rokah je v vas prinesla projektor in filme o misijonarju F. I. Baragi, ki so jih otroci z zanimanjem gledali. Spoznali so severnoameriškega Indijančeka, ki jim je naslikal prve podobe oddaljenih dežel. Srečali so Eskima in spremljali pripovedi o afriškem črnčku. Dekleta in fante je Jelka prva pospremila na duhovne vaje, učila je male zvedave glavice in tudi tistim, malo večjim, predstavila življenje in svet izven domačih krajev. Njeni učenci so mi pripovedovali o adventnih obiskih Ljubljane. Na pot so odhajali z vlakom in si ogledali jaslice v cerkvah. V toplem spominu je tudi ocvrt krompirček iz kioska na železniški postaji. Jelka je z leti prevzela večino veroučnih razredov v župniji. Katehistinja je rada vezala verouk z liturgijo. Pripravljala je tekste, kostume in obogatila dogodke v kraju in župniji. Leta 1975 se je miklavževanje na Koroški Beli, ki ga je mnogo let pripravljala, moralo umakniti obdarovanju Dedka Mraza. Jelka je vpeljala mladinski verouk za otroke iz romskih zaselkov in ga poučevala v šolskem letu 1968/69.

Zgled, volja, požrtvovalnost, neutrudnost, vernost, vedrina, dobrot, milina, vztrajnost ... to so opisi domačinov ob spominu na Jelko Kryl, ki je delček sebe pustila v naši vasi. Ostaja navdih vsem, ki so jo sprejeli za svojo. Pokopana je v rojstni župniji Polhov Gradec, kamor so jo pospremili tudi Rovtarji.

Otroci, ki so prišli k verouku okoli leta 1970. Last Peter Razingar